

Rebre i donar. El credo de mossèn Rovira Belloso

Ds, 16/06/2018 per Catalunya Religió

(CR) Un dels textos que ens [ha deixat](#) mossèn Rovira Belloso és el comentari al Credo que va publicar a Catalunya Religió. Recollim algunes frases que mostren, també davant la mort, el seu tarannà més pastoral, marcat alhora per la seva saviesa teològica. És un dels textos més recents de mossèn Rovira que exposo una visió viscuda de la fe.

L'Evangelí il·lumina el Credo

Josep Maria Rovira Belloso

Déu Pare és infinit Amor. No podem imaginar quelcom de més gran. Però és molt a prop nostre. Tan a prop que ens estima i habita en nosaltres. Vol que confiem en Ell. Déu és Amor i ens fa viure en l'Amor.

Avui, dir «salvació» potser és pronunciar un mot estrany per a alguns de nosaltres. En canvi, tot és senzill: ser salvats és gaudir de la companyia de Déu.

La fe dona lloc a l'esperança plena de vida eterna i a la caritat eficaç i universal.

A Jesús el fa patir el que pateixen i patiran tants d'homes i dones torturats pel corró implacable del poder que no atén a la Veritat que s'identifica amb l'Amor. La

Creu escenifica el patiment humà global, interior i corporal, que l'Innocent patirà fins a morir lliurat a nosaltres.

Confiem plenament que la mort no és l'esglai del nores sinó tot el contrari: és el que dona sentit a la vida: és el pas entregat que fem en Crist per trobar-nos renascuts en la vida eterna del Pare, en l'alegria pressentida de l'Esperit Sant, en el Cos del Senyor Jesús.

Tots els homes som moridors, de tal manera que la mort és, per a cada un de nosaltres, el final del temps en el qual rebem i donem: perquè rebre i donar és el que fem tots mentre vivim.

Crist ha passat el primer per preparar-nos un lloc, perquè a casa del Pare hi ha moltes «morades» i hi ha lloc per a tots: el que Jesucrist ens ha preparat.

Jesús parla un llenguatge planer, de cada dia, del món dels pescadors: «Nois, no teniu res per menjar?». I també: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca». I, amb un to familiar: «Veni a esmorzar». Jesús vol el nostre bé també en aquest món i amb el mateix amor amb què estima el Pare ens estima a nosaltres, i fa que ens disposem a rebre tot allò que ens va bé per créixer com a persones.

Si la persona humana no reflecteix la llum del Pare, resta a les fosques; si no reflecteix la Veritat, resta en la condemna. Som imatge de Déu i hem de ser semblança de Déu. Qui posa en pràctica això és feliç.

La docilitat a l'Esperit té la seva arrel en l'amor intens a Jesucrist, un amor que el segueix en les Benaurances: en totes, però segurament les arrels de totes siguin el cor net, la misericòrdia i la humilitat, tot plegat, la pobresa.

L'Església és servei a Déu, és -tota ella- camí vers Déu. És el lloc en el qual es creu. Però no és Déu, el qual se'ns revela en Jesucrist, imatge del Déu invisible.

La volada de la fe ens portarà a viure contents de ser Església, perquè ella no és una pura organització, al marge de Déu i de les persones humanes; ella no és una pura estructura en la qual no hi compti el «cor» de cada un.

La primera cosa que ens cal creure és que Déu -només Déu- pot esborrar els

nostres pecats, com si mai no haguessin existit.

La vida eterna és la presència salvadora de Déu en la nostra intimitat. Aquesta vida amb Déu ja ha començat ara, en aquest món. Qui creu en Déu i en Crist ja comença a tenir aquesta plenitud i tast d'eternitat aquí baix, a la terra.

(Publicat el 2014)